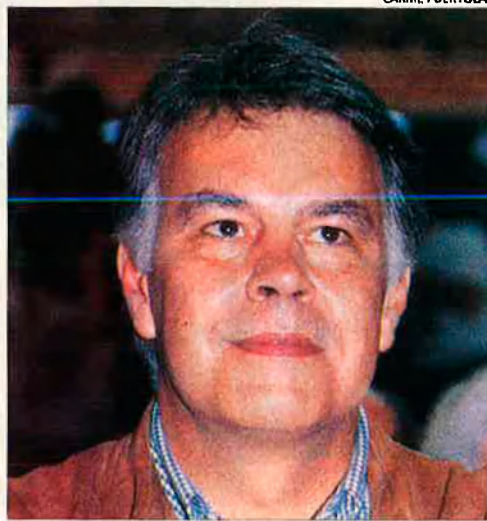

"L'espectacle secessionista de dues delegacions del PSOE –renovadors i guerristes– de visita a la UGT m'ha semblat un principi de la fi de la fi: cada delegació ha volgut fer-se una fotografia amb el nou líder de la UGT, Cándido Méndez. Res no era simplement anecdòtic: al Congrés de Diputats, els guerristes –mig centenar de diputats– també feien un primer acte de revolta i el seu home fort, Martín Toval, plantava cara al renovador Joaquín Almunia."

Ja tenim de

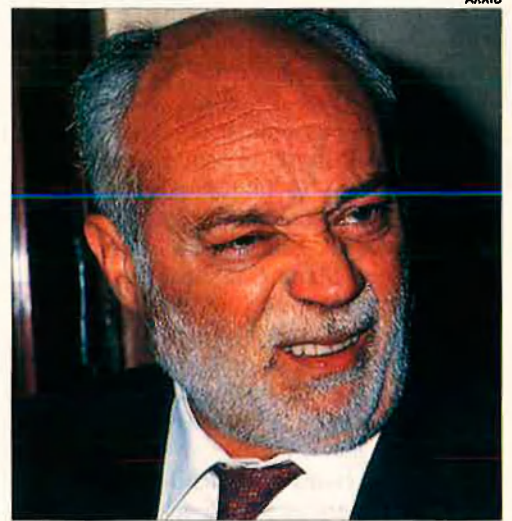

CARME PUERTOLAS

Felipe González.

Dilluns, 19. Quan Felipe González va proposar-se de recuperar vots tenia dues eines a mà: la possible recuperació econòmica i un afany de cohesió interna del partit socialista, després de les tensions brutals de les eleccions d'Andalusia. Tot anava lligat, perquè CiU contribuiria a la millora econòmica si arrelava la cohesió socialista –és a dir, el control felipista del PSOE–. Pel que fa a la recuperació de l'economia, sembla que CiU pugui dir que alguna cosa ha fet, però González realment encara no pot posar un PSOE cohesionat sobre la taula. A Andalusia, no tan sols no minva la guerra mortal entre Chaves i el guerrista San Juan sinó que és reproducible al País Basc, entre el renovador Jáuregui i el guerrista Benegas. Amb mirada de fàstic, el contertulià addicte al Campari repeteix que la fortuna del PSOE li ve d'Andalusia i que Andalusia serà la tomba del PSOE. No diu, emperò, de quin PSOE parla.

Dimarts, 20. El gat del veí és un estrateg extraordinari, amb prou forces per tenir els nostres dos gats erràtics sempre a la defensiva, si no és que traspassa la línia Maginot i entra en territori enemic per fer-hi alguna destrossa moral o física. Mestre de la ràtzia, des del primer moment m'ha recordat aquell famós Tigellí de les cròniques romanes, conseller de Neró i prefecte de la guàrdia pretoriana. Tigellí era a totes les conspiracions, fossin pel poder o pel vici, fins i tot el gran incendi de Roma. De la mateixa manera, el gat del veí salta de pati en pati, de territori en territori, de terrassa a terrassa, amb una ini-

ARKIU

Eduardo Martín Toval.

mitable capacitat de trencar tests i torratxes. D'instint ha comprès que el *fair play* és una pura banalitat i que si no li trenquem el cap és perquè tots els imperis necessiten la crueltat d'un Tigellí bo i sa que posi una mica d'ordre al pati.

Dimecres, 21. Ni les famílies més desguittades consenten que, per visitar l'oncle-avi, els nebots barallats entre si puguin anar-hi cadascun pel seu compte. Però el PSOE ja no és una família desguittada sinó una mitja que es va desfent, encara que CiU pretengui fer de bona cosidora. L'espectacle secessionista de dues delegacions del PSOE –renovadors i guerristes– de visita a la UGT m'ha semblat un principi de la fi de la fi: cada delegació ha volgut fer-se una fotografia amb el nou líder de la UGT, Cándido Méndez. Res no era simplement anecdòtic: al Congrés de Diputats, els guerristes –mig centenar de diputats– també feien un primer acte de revolta i el seu home fort, Martín Toval, plantava cara al renovador Joaquín Almunia. No costa gaire creure que qualsevol dia tindrem guerristes i felipistes al jutjat, per veure qui es queda amb el patrimoni de les sigles. En el fons no és, de tota manera, un patrimoni històric perquè el PSOE d'avui sortosament és una reinvençió política i no una reedició històrica del PSOE de Pablo Iglesias. CiU pot creure que la seva participació en la "governabilitat" millora a pams la situació econòmica d'Espanya però els guerristes semblen disposats a arribar fins al final, caigui qui caigui i quan les coses van així l'hi-

partits socialistes

ARXIU

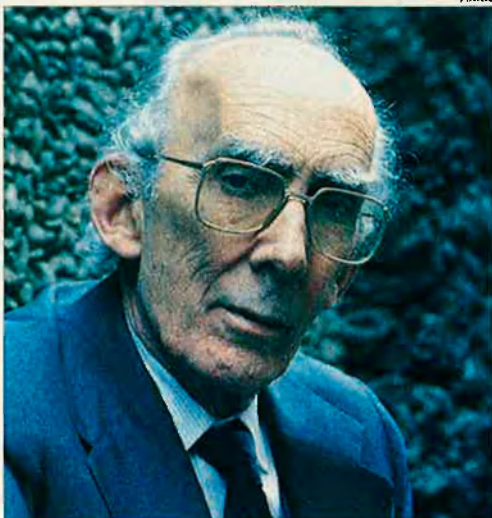
Cándido Méndez.

potètic seny pressupostari de Miquel Roca poc pot salvar d'un enfrontament fraticida.

Dijous, 22. Josep Benet anuncia que tornarà a escriure sobre Josep Tarradellas i repeteix que les bases del Premi d'Honor de les Lletres catalanes no permetien premiar Josep Pla. Benet ho sap de bona font, precisament perquè ell mateix —declarava avui a *El País*— va redactar aquelles bases: “Mantenir la continuïtat en l'ús del català com a eina de cultura”. Pla, segons Benet, anava i venia del castellà al català, i per això mai no li donaren el premi. Les reaparicions espectrals de Josep Benet sempre interessien, encara que siguin una mica monotemàtiques. Ara bé: no sé què ho fa que una gran literatura com la francesa ja “perdona” els col·laboracionistes i en canvi una literatura tan fràgil com la catalana exclou o silencia Josep Pla i d'altres. Tal vegada resulta que les cultures, com més petites són, més duanes morals i tribunals ètics imposen. Pel que fa al Premi d'Honor, si el gran obstacle per premiar Josep Pla eren les bases, el sentit comú diu que la solució hauria estat canviar les bases de seguida. I si Josep Benet tenia escrúpols a l'hora de canviar-les, segurament el president Tarradellas ho hauria fet fer de bon gust.

Divendres, 23. Pel Putxet trobo un conegut, escriptor. Passeja el gos amb molt estil i em diu que ha pres una terrible decisió: donat que les dones escriptores i feministes triomfen a la literatura catalana d'ara, està en tractes per fer-se una operació de canvi de sexe.

ARXIU

Josep Benet.

Creu que així tothom li faria més cas com a escriptor. Em recorda un altre escriptor, mort jove, que sempre anava demanant a tothom el secret per fer-se “escriptor famós”. El canvi de sexe potser anés bé a curt termini, però a la llarga no n'estic convençut: hi ha el cas de James Morris, l'autor de la magnífica *Pax Britannica*. Ara es diu Jan Morris, també escriu llibres de viatges molt bons, i s'ha fet nacionalista de Gal·les. Pel que fa a vendes i fama, a part de l'atractiu excepcional d'un llibre on contava el canvi de sexe, si fa no fa Jan té els mateixos clients que tenia quan es deia James: és clar que tot això va passar a Anglaterra i no a la comarca del Barcelonès.

Valentí Puig